

Aurel Gurghianu

ZVEZDNI ČAS Strelec se je trikrat obrnil na nebu: prvič je pomeril v zelenega konja in ta je sunil s kopiti v prazno. Drugič je zadel Kiklopa v oko in velika rdeča solza je vzvalovila ocean. Nazadnje je ustrelil v neznano zvezdo in ljudje, ki niso spali, tisto noč niso več videli nebesnega svoda.

JESENSKA ŠALA Glej, dežuje. Griči nosijo na ramenih kapuce vode. Danes ne bomo več videli sonca, spoštovani izletniki, tisti z bolnimi žilami, Tisti, ki uživata paro mineralnih vrečev — nobenega znamenja miru kipertonični, z bolnimi jetri in vsi, ki trpite za revmatizmom. nad gozdovi. Skrijte se pod dežnike in kupujte smetano in sadje z miz, pokritih s plastiko. Zdrobite pod nogami ladjice orehovih lupin in zahtevajte, naj v stolpu bije plat zvona. Razjezil se je Pastir črnih čred v zraku in išče krivce v tej dolini!

STOPNICE Konec stopnišča. A stopnice se nadaljujejo v mislih. Stopaš navzgor, navzdol in šteješ utripe žile. Stopnice vodijo v obljudene hiše, pa tudi v brezljudne gostilne. Zdaj te drži za roko modri starec, zdaj žalostna cipa. V obljudeni hiši

glej, novoletna jelka v lučeh,
 v brezljudni gostilni
 skriješ obraz v dlani in zajočeš.
 Prazna ura se sklene,
 brezplodna in bleda.
 Naslednje stopnice
 še ne vidiš:
 Nanjo boš stopil sam.

KIPI Ponoči se kipi zbude in hodijo,
 ko je park pust in se nič ne zgane v njem.
 Takrat se spustijo s podstavkov,
 odvržejo težke tunike
 in že so pri nekdam pretrganem delu.
 To je čas, ko tišina drami pesmi.
 Pesniki sklonjeni pišejo
 kot nekoč v življenju
 ob svojih vsakdanjih skrbeh.
 Zdaj glej, so lahke roke jim kakor pero.
 Čeprav živijo drugič, nočejo ničesar povedati.
 Nove misli si le med sabo zaupajo —
 poglavja, ki jih nikoli ne bomo spoznali.
 Slišimo pač pritajen zven kamna
 na plošči, politi z vodo,
 na skorji dreves, kjer spiyo ptice,
 Včasih je slišati veter in v njem glasove,
 resnični veter dneva.
 Lahno kašljajoč se pesniki znova oblečejo,
 znova gredo na podstavke.
 A zdaj se lahko za dolgo, globoko zamislijo.

ODLOMEK Nekoč se je smučala v gorah
 in njeni boki mlade volčice
 so se napeli, ko je planila
 nad bele plamene.
 Bele snežinke
 so topile se ji na ustnicah,
 njena leta so tekla —
 prikazni, ki se požirajo.

Vstala je sredi noči in se zazrla skozi okno,
a odeja in soba se je sprevrgla
v grmade mrtvaških lilij.

TAM SMO SEDELI
IN JOKALI

V spomin E. Bakonskemu

Na ta strgani košček papirja bi pisal
in nič mi ne bodi spregledano sodnega dne.
Zapel sem Himno jutranji zarji,
opeval sem Smrt starega zidarja
in vse mi je šlo skozi srce,
kot če bi bila poroka dneva z nočjo.
Naši starši so jedli mano v puščavi,
pravi svetopisemski verz.
Mi smo jedli drevesno skorjo,
ko so prišle nad nas bolečine,
nad nas, razpete na lesu v potresih
ali ko so nas tepla sovražna plemena.
A vstali smo iz sužnosti, žalosti,
še smo ostali mi, preizkušen narod.
— Naj pride dolgo življenje,
starost kot zlata delta,
reke v njej spijo in sanjajo, preden zapro
za zmeraj v morju svoje sinje oči.
Za tiste, ki živijo kot flavta, pozabljena v gozdu,
za te, ki pojo, se vrte in mahajo
ali pa spijo utrujeni v mojih besedah,
naj pride pozen mir. —
Pridejo naj besede...
Njihov let nad mojim čelom...
Pridi, naš prijatelj
kot mesečeva svetloba.
Pridi kot sanke, kot kruh grenak,
z lepim obrazom,
kot veter, ko švigne v njem ptica,
pridi s — svojimi sanjami med ljudmi —
in nam povej:
— Ne vem, kako dolgo bom živel.—